

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα Πέντε

Η Προφητική Αποκάλυψη: Κατανόηση της Απογοητεύσεως της 18ης Ιουλίου 2020 και του Εκτυλισσόμενου Μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου στις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger
2024-01-29

Στις 18 Ιουλίου 2020, ήλθε η πρώτη απογοήτευση για το αναμορφωτικό κίνημα των εσχάτων ημερών του Θεού. Αυτή σηματοδότησε ένα ορόσημο στην ιστορία του τρίτου Ουαί, η οποία είναι η ιστορία της όψιμης βροχής, καθώς και η ιστορία της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ιστορία αυτή έχει αναπαρασταθεί από κάθε αναμορφωτικό κίνημα της ιερής ιστορίας, και ειδικότερα αναπαραστάθηκε από την ιστορία του κινήματος των Μιλλεριτών, και εικονογραφείται από την παραβολή των δέκα παρθένων, και αντιπροσωπεύει την προφητική ιστορία την οποία προσδιόρισε κάθε προφήτης.

Η 18η Ιουλίου 2020 αντιπροσωπεύει την πρώτη απογοήτευση του κινήματος, και ως εκ τούτου σηματοδοτεί την έλευση του χρόνου της καθυστέρησης στην παραβολή των δέκα παρθένων και στον Αββακούμ. Στην ιστορία των Μιλλεριτών, τα ίδια τεκμήρια που οδήγησαν στην εσφαλμένη διακήρυξή τους αναγνωρίστηκε ότι προσδιόριζαν την αληθινή ημερομηνία. Ο χρόνος της καθυστέρησης της παραβολής των δέκα παρθένων έγινε τότε κατανοητός ως παρούσα αλήθεια, και εκείνος ο χρόνος της καθυστέρησης ήταν ο ίδιος χρόνος της καθυστέρησης στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Η παραβολή των δέκα παρθένων επαναλαμβάνεται κατά γράμμα, και αυτή η πραγματικότητα προσδιορίζει ότι μόνον όσοι ενεπλάκησαν με την απογοήτευση είναι υποψήφιοι είτε να είναι φρόνιμη είτε μωρή παρθένας.

Το μεγάλο σώμα του Λαοδικειανού Αντβεντισμού δοκιμάστηκε με την έλευση του τρίτου Αλλοίμονο στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και όταν παρήλθε η αποτυχημένη πρόβλεψη της 18ης Ιουλίου 2020, ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός αφέθηκε πίσω να παρασύρεται άσκοπα πάλι προς τη Ρώμη, όπως συνέβη με τους Προτεστάντες στη Μιλλεριτική ιστορία.

Όχι μόνο οι Μιλλεριτιστές αναγνώρισαν τον χρόνο της καθυστέρησης ως την εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων, αλλά διέκριναν επίσης ότι στον Αββακούμ η εντολή να αναμένουν το όραμα, αν και εβράδυνε, αποτελούσε το ίδιο προφητικό ορόσημο. Έπειτα ο Αββακούμ επιβεβαιώνει ότι το όραμα που είχε παρουσιασθεί εσφαλμένα και το οποίο είχε προκαλέσει την πρώτη απογοήτευση ήταν το όραμα που θα «λαλήσει» στο τέλος.

Διότι ἡ ὄρασις εἶναι ἔτι διὰ καιρὸν ὠρισμένον, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος θέλει λαλήσει, καὶ δὲν θέλει ψευσθῆ· καίτοι ἀργοπορῆ, περιμένε αὐτήν· διότι βεβαίως θέλει ἔλθει, δὲν θέλει βραδύνει.
Αββακούμ 2:3.

Το μήνυμα που προκάλεσε την πρώτη απογοήτευση ήταν το ίδιο μήνυμα που επρόκειτο να αναγνωριστεί ως εκπληρούμενο στο εγγύς μέλλον, αλλά ήταν ένα μήνυμα που εξακολουθούσε να βασίζεται στα προγενέστερα προφητικά επιχειρήματα τα οποία είχαν χρησιμοποιηθεί στην πρώτη

εσφαλμένη διακήρυξη.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, ο λαός της πρώτης διαθήκης δοκιμάστηκε πρώτος, και κατόπιν δοκιμάστηκε ο λαός της νέας διαθήκης. Η δοκιμασία άρχισε για τους Προτεστάντες όταν ο πρώτος άγγελος της Αποκαλύψεως δέκα και ο πρώτος άγγελος της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα (διότι είναι ο αυτός άγγελος) κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840. Η δοκιμασία τους ολοκληρώθηκε με την πρώτη απογοήτευση και με την άφιξη του δευτέρου αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, η δοκιμασία για τους Μιλλερίτες άρχισε με την άφιξη του δευτέρου αγγέλου κατά την πρώτη απογοήτευση και ολοκληρώθηκε με την άφιξη της Μεσονύκτιας Κραυγής, την οποία η Αδελφή White παρουσιάζει ως πλήθος αγγέλων, οι οποίοι ενώνονται με τον δεύτερο άγγελο. Υπό τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, οι Μιλλερίτες που αναγνώρισαν και αποδέχθηκαν το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής διαχωρίστηκαν τότε από τους Μιλλερίτες που δεν αναγνώρισαν το μήνυμα το οποίο έπεφτε ολόγυρά τους. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο τρίτος άγγελος έφθασε και το όραμα που είχε βραδύνει τότε ελάλησε.

Στην ιστορία της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, ο λαός της προτέρας διαθήκης δοκιμάστηκε πρώτα, έπειτα δε ο λαός της νέας διαθήκης. Η δοκιμασία άρχισε για τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό όταν η πρώτη φωνή του αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ και του τρίτου αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα (διότι είναι ο ίδιος άγγελος) κατέβη στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Η δοκιμασία τους ολοκληρώθηκε με την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020.

Στο κίνημα του τρίτου αγγέλου, η δοκιμασία για τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες άρχισε με την έλευση της πρώτης απογοήτευσης και θα ολοκληρωθεί με την έλευση του μηνύματος της Μεσονύκτιας Κραυγής. Υπό τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, εκείνοι που τώρα αναγνωρίζουν και αποδέχονται το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής, τότε διαχωρίζονται από τους μωρούς και τους πονηρούς, οι οποίοι δεν αναγνώρισαν το πολύπλευρο μήνυμα που τώρα καταπίπτει ολόγυρά τους.

Κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, ο δεύτερος «φωνή» του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ ομιλεί, η οποία είναι επίσης το όραμα που «εβράδυνε» να ομιλήσει. Αντιπροσωπεύει επίσης το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο «διογκώνεται» έως τη δυνατή κραυγή.

Η Κραυγή του Μεσονυκτίου παριστάνεται ως πολλοί άγγελοι οι οποίοι ενώνονται με τον προηγούμενο άγγελο. Το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου έχει διάφορα στοιχεία που συντελούν στο σύνολο του μηνύματος, και οι άγγελοι είναι σύμβολα μηνυμάτων. Στη Μιλλεριτική ιστορία, ο πρωτοπόρος που αναγνωρίζεται ότι προηγήθηκε στη συγκρότηση και διακήρυξη του μηνύματος της αληθινής Κραυγής του Μεσονυκτίου ήταν ο Samuel S. Snow. Στην εν λόγω ιστορία είναι επαρκώς τεκμηριωμένο ότι η κατανόηση του Snow σχετικά με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου αναπτύχθηκε μέσα σε μια χρονική περίοδο.

Η ιστορία εκείνη επαναλαμβάνεται κατά γράμμα, και το μήνυμα της τελικής Κραυγής του Μεσονυκτίου αναπτύσσεται δημοσίως από τα τέλη Ιουλίου του 2023. Δεν είναι απλώς το μήνυμα του Ισλάμ, αλλά περιλαμβάνει επίσης και το μήνυμα της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Περιλαμβάνει την αποκάλυψη ότι τα δύο κέρατα του θηρίου της γης

διέρχονται αμφότερα από έναν «θάνατο και ανάσταση», καθώς παραλληλίζονται με την εικόνα του θηρίου, η οποία, μέσα στην ίδια ιστορία, εκπληρώνει το προφητικό αίνιγμα ότι «ο όγδοος είναι εκ των επτά». Περιλαμβάνει τις αποκαλύψεις που συνδέονται με την «κρυμμένη ιστορία» των Επτά Βροντών, και εκπληρώνει το προφητικό αίνιγμα του «λίθου» που απορρίφθηκε και έγινε «κεφαλή γωνίας», καθώς οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι αποκαλύπτεται ότι είναι το νήμα που υφαίνει μαζί όλες τις αλήθειες της ιστορίας του Μίλλερ με τις αλήθειες που αποσφραγίστηκαν κατά τον καιρό του τέλους το 1989. Ο Ψαλμωδός το λέγει ως εξής:

Λίθον, τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας. Παρά Κυρίου έγινε αύτη, και είναι θαυμαστή εν οφθαλμοῖς ἡμῶν. Αὕτη είναι ἡ ἡμέρα τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος· ας ἀγαλλιασθῶμεν καὶ ας εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. Ψαλμοὶ 118:22–24.

Η «πέτρα», η οποία ήταν το πρώτο «πολύτιμο πετράδι» που ανακάλυψε ο William Miller (και τα πολύτιμα πετράδια είναι πέτρες), είναι η «ἡμέρα τὴν ὁποίαν ἐποίησεν ὁ Κύριος». ἔχει καταδειχθεῖ σε προηγούμενα άρθρα ότι η δομή, και οι λέξεις της εντολής του Σαββάτου είναι ταυτόσημες προς τη δομή του ιερού κύκλου του επτά, όπως εκτίθεται στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Λευιτικού. Η ανάπαυση κατά την έβδομη ημέρα προεικόνιζε την ανάπαυση της γης κατά το έβδομο έτος, και όταν οι δύο εντολές θεωρούνται κατ' αυτόν τον τρόπο, παρέχουν μαρτυρία ότι μία ημέρα αντιπροσωπεύει ένα έτος στη βιβλική προφητεία.

Δείχνουν επίσης ότι η κατανόηση την οποία κήρυξε ο Μίλλερ σχετικά με την οργή του Θεού των «επτά καιρών», στο Λευιτικόν είκοσι έξι, παριστάνεται ως «ἡμέρα», διότι ο Κύριος καθιέρωσε τον ιερό κύκλο των επτά ετών, εξίσου βεβαίως όπως έκαμε τους ουρανοὺς και τη γη σε έξι ἡμέρες και ανεπαύθη κατά την εβδόμη.

Όταν ο Ιησούς ολοκλήρωσε την παραβολή του αμπελώνα, έθεσε ένα ερώτημα προς τους Φαρισαίους.

Ὅταν λοιπόν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κάμῃ εἰς ἐκείνους τοὺς γεωργοὺς; Λέγουσι πρὸς αὐτὸν· Κακοὺς κακῶς θὰ ἀπολέσῃ αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνά του θὰ ἐκμισθῶσιν εἰς ἄλλους γεωργοὺς, οἵτινες θὰ ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει πρὸς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς· Ποτέ δὲν ἀνεγνώσατε ἐν ταῖς γραφαῖς, Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγεινεν κεφαλή γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ εἶναι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν; Διὰ τοῦτο σὰς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἀφαιρεθῇ ἀφ' ὑμῶν, καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἔθνος ποιοῦν τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Καὶ ὅστις πέσῃ ἐπὶ τοῦ λίθου τούτου, θὰ συντριφθῇ· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, θὰ αὐτὸν λικμήσῃ. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ, ἐνόησαν ὅτι περὶ αὐτῶν ἔλεγε. Κατὰ Ματθαῖον 21:40–45.

Η παραβολή του αμπελώνα είναι η παραβολή περί της παραθεωρήσεως του προηγουμένως εκλεκτού λαού και της παραδόσεως της βασιλείας σε έναν νέο εκλεκτό λαό. Ο «λίθος» ο οποίος απορρίφθηκε, κατά τον Ιησού, είναι ο «λίθος» που είτε σώζει είτε καταστρέφει, αναλόγως του τρόπου με τον οποίο γίνεται δεκτός. Ο «λίθος» πρέπει να είναι μια βιβλική αλήθεια στο πλαίσιο στο οποίο τη χρησιμοποιεί ο Ιησούς, διότι έχει τη δύναμη να παράγει δίκαιο καρπό, και η δικαιοσύνη του Χριστού παράγεται στους άνδρες και στις γυναίκες μόνο όταν δεχθούν τον Λόγο της αληθείας Του.

Ἄγιασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν. Ἰωάννης 17:17.

Ἡ «πέτρα» εἶναι μία διδασκαλία που εἴτε γίνεται αποδεκτὴ εἴτε απορρίπτεται, και ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Λόγος, και στο βιβλίον των Πράξεων ὁ Πέτρος ταυτοποιεῖ τὴν «πέτρα» με τὸν Χριστό.

Γνωστὸν ἔστω εἰς πάντας ὑμᾶς και εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς ἐσταυρώσατε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, δι' αὐτοῦ οὗτος παρίσταται ἐνώπιόν σας ὑγιής. Οὗτός ἐστίν ὁ λίθος ὁ ἐξουδενωθεὶς ἀφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδόμων, ὁ ὁποῖος ἔγινε κεφαλὴ γωνίας. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σωτηρία· διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ σωθοῦμε. Πράξεις 4:10–12.

Και ἐπειτα, στην Πρῶτη Πέτρου, προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο τὸν συμβολισμό τοῦ «λίθου», ἀλλὰ τὸν διατηρεῖ μέσα στο ἴδιο πλαίσιο τῆς παρέλευσης ἐνός προηγούμενου λαοῦ τῆς διαθήκης και τῆς ἐκλογῆς ἐνός νέου ἐκλεκτοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως δηλώνει, «ποτὲ δὲ οὐ λαός, νῦν δὲ λαὸς Θεοῦ· οἱ οὐκ ἤλεθμένοι, νῦν δὲ ἐλεθθέντες».

Προσερχόμενοι πρὸς Αὐτόν, ὡς πρὸς λίθον ζῶντα, ἀποδοκιμασμένοι μεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκλεκτὸν δὲ παρὰ τῷ Θεῷ, πολῦτιμον, και σεις ἐπίσης, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, για να προσφέρετε πνευματικὲς θυσίες, ευπροσδέκτους εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι περιέχεται και ἐν τῇ Γραφῇ: Ἰδοὺ, θέτω ἐν Σιών ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἐκλεκτὸν, πολῦτιμον· και ὁ πιστεύων ἐπ' Αὐτόν δὲν θέλει κατασυνθῆ. Εἰς ἐσὰς λοιπὸν τοὺς πιστεύοντας εἶναι πολῦτιμος· εἰς δὲ τοὺς ἀπειθούντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγινε κεφαλὴ γωνίας, και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου· αὐτοὶ προσκόπτουν εἰς τὸν λόγον, ὄντες ἀπειθεῖς, εἰς τὸ ὁποῖον και ἦσαν προσδιορισμένοι. 1 Πέτρου 2:4–8.

Ὁ Πέτρος λέγει περὶ τοῦ πρώην ἐκλεκτοῦ λαοῦ: «εἰς τοὺς ἀπειθούντας, ὁ λίθος τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἔγινε κεφαλὴ γωνίας, και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσκόπτουν εἰς τὸν λόγον, ὄντες ἀπειθεῖς· εἰς τὸ ὁποῖον και ἦσαν προσδιορισμένοι».

Ὁ Ἰησοῦς παριστάνεται με κάθε ἱερὴ εἰκόνα τοῦ θεμελίου.

Διότι ἄλλον θεμέλιον οὐδεὶς δύναται νὰ θέσει παρὰ τὸν ἤδη τεθέντα, ὅστις εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Α' Κορινθίους 3:11.

Τὸ θεμέλιο που ἔθεσαν οἱ Μιλλεριστίες ἦταν ὁ Βράχος τῶν Αἰῶνων (ἡ Πέτρα).

«Ἡ προειδοποίηση ἔχει δοθεῖ: Δὲν πρέπει νὰ επιτραπῆ νὰ εἰσέλθῃ τίποτε που θα διαταράξῃ τὸ θεμέλιο τῆς πίστεως ἐπάνω στο ὁποῖο οἰκοδομοῦμε ἀπὸ τότε που τὸ μήνυμα ἦλθε τὸ 1842, 1843 και 1844. Ἦμουν μέσα σε αὐτὸ τὸ μήνυμα, και ἀπὸ τότε ἕως σήμερα στέκομαι ἐνώπιον τοῦ κόσμου, πιστὴ στο φῶς που ὁ Θεὸς μάς ἔχει δώσει. Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀπομακρύνουμε τὰ πόδια μας ἀπὸ τὴν ἐξέδρα ἐπάνω στην ὁποία τοποθετήθηκαν, καθὼς ἡμέρα με τὴν ἡμέρα ἐκζητούσαμε τὸν Κύριο με ἐνθερμὴ προσευχῇ, ζητώντας φῶς. Νομίζετε ὅτι θα μπορούσα νὰ ἀπαρνηθῶ τὸ φῶς που ὁ Θεὸς μοῦ ἔχει δώσει; Εἶναι νὰ εἶναι ὡς ὁ Βράχος τῶν Αἰῶνων. Αὐτὸ με καθοδηγεῖ ἀπὸ τότε που μου δόθηκε». Review and Herald, 14 Ἀπριλίου 1903.

Το πρώτο κόσμημα που ανακάλυψε ο Μίλλερ και έγινε μέρος του Μιλλεριτικού θεμελίου, το οποίο είναι ως ο Βράχος των Αιώνων, ήταν οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι· και οι «επτά καιροί» ήταν η πρώτη θεμελιώδης αλήθεια που παραμερίστηκε από εκείνους τους Μιλλεριτικούς πρωτοπόρους, οι οποίοι μόλις είχαν οικοδομήσει το Μιλλεριτικό θεμέλιο. Οι οικοδόμοι ήταν εκείνοι που επρόκειτο να απορρίψουν τον θεμέλιο λίθο. Εκείνη η «πέτρα», η οποία προτυπώνει τον Χριστό, είναι επίσης η ημέρα την οποία έκαμε ο Κύριος, διότι έκανε την εβδόμη ημέρα ως ημέρα αναπαύσεως, και το έβδομο έτος ως έτος κατά το οποίο η γη θα ανεπαυόταν. Το 1863, ο θεμέλιος λίθος απορρίφθηκε, αλλά πρόκειται να γίνει «κεφαλή γωνίας» και «λίθος προσκόμματος» για τους απειθούντες.

Το μήνυμα του Ισλάμ του τρίτου αλίμονο αποτελεί το θέμα του μεταρρυθμιστικού κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και η διαδικασία της δοκιμασίας άρχισε όταν ο άγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ κατέβηκε, καθώς τα μεγάλα κτίρια της πόλεως της Νέας Υόρκης κατεδαφίζονταν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Ο Αντβεντισμός εσιώπησε όσον αφορά την προφητική ταυτοποίηση ότι η 11η Σεπτεμβρίου 2001 ήταν η άφιξη της «ημέρας του ανατολικού ανέμου». Στις 18 Ιουλίου 2020, εγκατελείφθηκαν, καθώς οι δύο μάρτυρες του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως εφονεύθησαν στους δρόμους εκείνης της μεγάλης πόλεως. Η δοκιμασία του Αντβεντισμού είχε τελειώσει, και η δοκιμασία για εκείνους που είχαν ομολογήσει ότι αναγνώριζαν το μήνυμα του Ισλάμ βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη.

Αφού κείτονταν νεκρά στους δρόμους έως το τέλος του Ιουλίου 2023, τα νεκρά ξηρά οστά κατόπιν διεγέρθηκαν από το πρώτο μήνυμα του Ιεζεκιήλ. Το δεύτερο μήνυμα του Ιεζεκιήλ είναι το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων του Ισλάμ της τρίτης Ουαί, που αντιπροσωπεύει την προοδευτική αποσφράγιση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, η οποία είναι η όραση που εβράδυνε, και το θέμα ολόκληρης της περιόδου του κινήματος. Διάφορες αλήθειες κατόπιν αποσφραγίστηκαν, διότι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου αντιπροσωπεύει ένα πολύπλευρο μήνυμα. Η πρώτη αλήθεια που ήλθε αντιμέτωπη με τα νεκρά ξηρά οστά ήταν η πρώτη αλήθεια που απέρριψε ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός, και αντιπροσωπεύει την αλήθεια που σηματοδοτεί τη μετάβαση της Λαοδικείας προς τη Φιλαδέλφεια.

Η αλήθεια είναι το μήνυμα της σφραγίσεως και, επομένως, πρέπει να εδραιωθεί τόσο διανοητικώς όσο και πνευματικώς. Δεν αρκεί να αναγνωρίσει κανείς ότι η περίοδος κατά την οποία οι δύο μάρτυρες ήσαν νεκροί επί της πλατείας είναι σύμβολο του διασκορπισμού των «επτά καιρών»· απαιτείται επίσης βιωματική αποδοχή της αλήθειας.

Τα κοσμήματα του Μίλλερ, τα οποία αντιπροσωπεύουν τις αλήθειες που αποσφραγίστηκαν στον καιρό του τέλους, το 1798, καθίστανται δοκιμασία για τις παρθένες των εσχάτων ημερών. Η εμπειρία του να εδραιώνεται κανείς στην αλήθεια «πνευματικώς» αντιπροσωπεύεται από το πρώτο κόσμημα του Μίλλερ, και η «διανοητική» εδραίωση στην αλήθεια αντιπροσωπεύεται από το μήνυμα του Ισλάμ περί του τρίτου αλίμονο. Η κλήση σε μετάνοια και εξομολόγηση, η οποία αντιπροσωπεύεται από τους «επτά καιρούς», προσδιορίζει ένα έργο που επιτελείται σε συνάρτηση με τον Χριστό στα Άγια των Αγίων και αντιπροσωπεύεται από το όραμα «mareh».

Η «διανοητική» κατανόηση του Ισλάμ του τρίτου Αλλοίμονο αντιπροσωπεύεται από το όραμα «chazon», και αμφότερα απαιτούνται για όσους πρόκειται να σφραγιστούν. Το 1863, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός επέλεξε να ανοικοδομήσει την Ιεριχώ και εγκατέλειψε το έργο της αποκαταστάσεως της Ιερουσαλήμ. Η Ιεριχώ αποτελεί σύμβολο ευπορίας, όπως επίσης αντιπροσωπεύεται από τη Λαοδικειακή τύφλωση.

«Ένα από τα ισχυρότερα οχυρά της χώρας —η μεγάλη και πλούσια πόλη της Ιεριχώς— βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους, σε μικρή όμως απόσταση από το στρατόπεδό τους στα Γάλγαλα. Στα όρια μιας εύφορης πεδιάδας, που αφθονούσε στα πλούσια και ποικίλα προϊόντα των τροπικών, με τα ανάκτορα και τους ναούς της ως κατοικητήρια πολυτέλειας και ακολασίας, αυτή η υπερήφανη πόλη, πίσω από τους ογκώδεις προμαχώνες της, πρόβαλλε πρόκληση προς τον Θεό του Ισραήλ. Η Ιεριχώ ήταν μία από τις κυριότερες έδρες της ειδωλολατρικής λατρείας, όντας ιδιαίτερα αφιερωμένη στην Ασταρώθ, τη θεά της σελήνης. Εκεί συγκεντρωνόταν καθετί το πλέον αισχρό και το πλέον εξευτελιστικό στη θρησκεία των Χαναναίων. Ο λαός του Ισραήλ, στη σκέψη του οποίου ήταν ακόμη νωπά τα φοβερά αποτελέσματα της αμαρτίας του στη Βαιθ-φεγώρ, δεν μπορούσε να αντικρίσει αυτή την εθνική πόλη παρά μόνο με αποστροφή και φρίκη.» Πατριάρχες και Προφήτες, 487.

Η «πέτρα» την οποία απέρριψαν οι οικοδόμοι το 1863, ενώ ανοικοδομούσαν την Ιεριχώ, ήταν οι «επτά καιροί», που στις έσχατες ημέρες θα γίνονταν η αλήθεια (κόσμημα), η οποία γίνεται «κεφαλή γωνίας», διότι είναι η αλήθεια που συνυφαίνει την αρχή του Αντβεντισμού στο κίνημα των Μίλλεριτών με το τέλος του Αντβεντισμού στο κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το κόσμημα εκείνο, που είναι οι «επτά καιροί», είναι επίσης «η ημέρα την οποίαν έκαμεν ο Κύριος», και είναι ο ίδιος ο Χριστός, διότι Αυτός είναι ο Λόγος, και Αυτός είναι «η Αλήθεια». Το θέμα του Ισλάμ είναι το μοτίβο που επιφέρει τον καθαρισμό τόσο του παλαιού όσο και του νέου εκλεκτού λαού, και ο διττός καθαρισμός άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η οποία ήταν «η ημέρα του ανατολικού ανέμου». Κατά την ημέρα εκείνη οι σκοποί έπρεπε να ψάλουν το ίδιο ακριβώς άσμα που έψαλε ο Χριστός, όταν διακήρυξε την παραβολή του αμπελώνος. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ψάλλουν την ωδή του Μωυσέως (τους «επτά καιρούς») και την ωδή του Αρνίου.

Και είδα ως θάλασσαν υαλίνην μεμιγμένην με πυρ· και εκείνους που είχαν νικήσει το θηρίο, και την εικόνα αυτού, και το χάραγμα αυτού, και τον αριθμό του ονόματός αυτού, να στέκονται επί την θάλασσαν την υαλίνην, έχοντες τας κιθάρας του Θεού. Και ψάλλουν την ωδήν του Μωυσέως, του δούλου του Θεού, και την ωδήν του Αρνίου, λέγοντες· Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κύριε Θεέ Παντοκράτορ· δίκαιαι και αληθινάί είναι αι οδοί σου, βασιλεύ των αγίων. Αποκάλυψις 15:2, 3.

Ο «Αμνός» είναι ο Χριστός ο οποίος εσφάγη, και εσφάγη στο μέσον δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ημερών, συνυφαίνοντας έτσι τη θυσία της ζωής και του αίματός Του (όπου επικύρωσε τη διαθήκη), μαζί με τη «φιλονεικία της διαθήκης Του» του Μωυσέως, στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Η ωδή του Μωυσέως και του Αμνού είναι η ωδή του chazon της προφητικής ιστορίας και η ωδή του mareh της «εμφανίσεώς» Του. Είναι η ωδή μιας διανοητικής και πνευματικής κατανοήσεως, όπως αυτή παριστάνεται από τα δύο οράματα του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ. Είναι η ωδή ενός λαού

της διαθήκης που κρίνεται και παραμερίζεται, ενώ ένας νέος εκλεκτός λαός επιλέγεται. Η διαδικασία της εκλογής, και επομένως η ωδή, άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001.

Θα κάμει να ριζώσουν όσοι προέρχονται από τον Ιακώβ· ο Ισραήλ θα ανθίσει και θα βλαστήσει, και θα γεμίσει το πρόσωπο της οικουμένης με καρπό. Μήπως τον επάταξε όπως επάταξε εκείνους που τον επάταξαν; ή θανατώθηκε σύμφωνα με τη σφαγή εκείνων που θανατώθηκαν από αυτόν; Με μέτρο, όταν αυτός βλαστάνει, θα αντιδικήσεις με αυτόν· συγκρατεί τον σκληρό αυτού άνεμο κατά την ημέρα του ανατολικού ανέμου. Διά τούτου λοιπόν θα εξιλεωθεί η ανομία του Ιακώβ· και τούτος είναι όλος ο καρπός, το να αφαιρεθεί η αμαρτία αυτού· όταν καταστήσει όλους τους λίθους του θυσιαστηρίου ως ασβεστολίθους κατακεραματισμένους, τα άλση και τα γλυπτά είδωλα δεν θα μείνουν όρθια. Πλην η οχυρωμένη πόλη θα ερημωθεί, και η κατοικία θα εγκαταλειφθεί, και θα αφηθεί ως έρημος· εκεί θα βόσκει ο μόσχος, και εκεί θα κατακλίνεται, και θα κατατρώγει τους κλάδους αυτής. Όταν οι κλάδοι αυτής ξηρανθούν, θα αποκοπούν· γυναίκες έρχονται και τους βάζουν φωτιά· διότι είναι λαός χωρίς σύνεση· διά τούτο εκείνος που τους έκαμε δεν θα τους ελεήσει, και εκείνος που τους έπλασε δεν θα τους δείξει εύνοια. Και θα συμβεί κατά την ημέρα εκείνη, ότι ο Κύριος θα αλωνίσει από τον χείμαρρο του ποταμού έως το ρεύμα της Αιγύπτου, και σεις θα συναχθείτε ένας προς έναν, ω υιοί Ισραήλ. Και θα συμβεί κατά την ημέρα εκείνη, ότι η μεγάλη σάλπιγγα θα ηχήσει, και θα έλθουν εκείνοι που ήσαν έτοιμοι να απολεσθούν στη γη της Ασσυρίας, και οι εξόριστοι στη γη της Αιγύπτου, και θα προσκυνήσουν τον Κύριο στο άγιο όρος, στην Ιερουσαλήμ. Ησαΐας 27:6–13.

Ορθώς εννοούμενα, τα εδάφια αυτά προσδιορίζουν την περίοδο από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Το έκτο εδάφιο προσδιορίζει ολόκληρη την ιστορία, προσδιορίζοντας την αρχή του φυτού, το οποίο ριζώνει, έπειτα ανθίζει και βλαστάνει, και τελικώς γεμίζει τη γη με καρπό. Ο καρπός που γεμίζει τη γη το πράττει κατά την «ώρα», η οποία είναι η κρίση του νόμου της Κυριακής. Ενώ τότε ο Χριστός συνάγει τον καρπό Του στην αποθήκη Του, συγχρόνως επιφέρει κρίση επί της Βαβυλώνας. Η κρίση που λαμβάνει χώρα κατά τον καιρό κατά τον οποίο η γη γεμίζει με καρπό παριστάνεται στο έβδομο εδάφιο, όταν τίθενται τα δύο ερωτήματα: «Μήπως επάταξεν αυτόν, καθώς επάταξε εκείνους που τον επάταξαν; ή εθανατώθη κατά τη σφαγή εκείνων που εθανατώθησαν απ' αυτόν;»

Κατόπιν, στο όγδοο εδάφιο, ο ραντισμός της όψιμης βροχής δηλώνεται με την έκφραση: «Εν μέτρω». Εκείνο που κάνει τα φυτά να βλαστήσουν είναι η βροχή, και όταν επισημαίνεται η αρχή της όψιμης βροχής, επισημαίνεται ότι αρχίζει «εν μέτρω, όταν βλαστάνη». Όταν αρχίζει η όψιμη βροχή, εκχέεται «εν μέτρω», διότι δεν εκχέεται άνευ μέτρου, εφόσον ο θερισμός είναι μείγμα αληθινών και ψευδών.

«Κάθε ψυχή που έχει αληθινά μεταστραφεί θα ποθεί με ένταση να οδηγήσει άλλους από το σκοτάδι της πλάνης στο θαυμαστό φως της δικαιοσύνης του Ιησού Χριστού. Η μεγάλη έκχυση του Πνεύματος του Θεού, η οποία φωτίζει ολόκληρη τη γη με τη δόξα Του, δεν θα έλθει μέχρις ότου έχουμε έναν φωτισμένο λαό, ο οποίος γνωρίζει από πείρα τι σημαίνει να είναι συνεργοί με τον Θεό. Όταν θα έχουμε πλήρη, ολόψυχη αφιέρωση στην υπηρεσία του Χριστού, ο Θεός θα αναγνωρίσει το γεγονός αυτό με έκχυση του Πνεύματός Του χωρίς μέτρο· αλλά αυτό δεν θα συμβεί όσο το μεγαλύτερο μέρος της εκκλησίας δεν είναι συνεργοί με τον Θεό. Ο

Θεός δεν μπορεί να εκχύσει το Πνεύμα Του όταν ο εγωισμός και η φιλαυτία εκδηλώνονται τόσο φανερά· όταν επικρατεί ένα πνεύμα που, αν διατυπωνόταν με λόγια, θα εξέφραζε εκείνη την απάντηση του Κάιν,—“Μήπως εγώ είμαι φύλακας του αδελφού μου;” Εάν η αλήθεια για τον παρόντα καιρό, εάν τα σημεία που πυκνώνουν από παντού, τα οποία μαρτυρούν ότι το τέλος όλων των πραγμάτων είναι πλησίον, δεν επαρκούν για να αφυπνίσουν την κοιμωμένη ενεργητικότητα εκείνων που ομολογούν ότι γνωρίζουν την αλήθεια, τότε σκοτάδι ανάλογο προς το φως που έλαμπε θα καταλάβει αυτές τις ψυχές. Δεν υπάρχει ούτε η επίφαση δικαιολογίας για την αδιαφορία τους, την οποία θα μπορέσουν να παρουσιάσουν ενώπιον του Θεού κατά τη μεγάλη ημέρα του τελικού απολογισμού. Δεν θα υπάρχει κανένας λόγος να προβάλουν για το γιατί δεν έζησαν και δεν περπάτησαν και δεν εργάστηκαν μέσα στο φως της ιερής αλήθειας του λόγου του Θεού, και έτσι να αποκαλύψουν σε έναν κόσμο σκοτισμένο από την αμαρτία, μέσω της διαγωγής τους, της συμπάθειάς τους και του ζήλου τους, ότι η δύναμη και η πραγματικότητα του ευαγγελίου δεν μπορούσαν να αμφισβητηθούν». Review and Herald, July 21, 1896.

Η αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει το χωρίο αυτό ως το σημείο κατά το οποίο κατέρχεται ο άγγελος της Αποκαλύψεως, διότι λέγει: «η μεγάλη έκχυση του Πνεύματος του Θεού, η οποία φωτίζει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του». Σε ένα άλλο χωρίο, το οποίο έχουμε συχνά παραθέσει στα άρθρα αυτά, προσδιόρισε ότι όταν «τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης» «θα καταρριφθούν», «η Αποκάλυψις, κεφάλαιο δέκα οκτώ, εδάφια ένα έως τρία, θα εκπληρωθεί».

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

Τώρα θέλω άσμα εις τον ηγαπημένον μου, άσμα του αγαπημένου μου περί του αμπελώνος αυτού. Ο ηγαπημένος μου είχε αμπελώνα επί λόφου παχυτάτου· και περιέφραξεν αυτόν, και συνέλεξε τους λίθους αυτού, και εφύτευσεν αυτόν με εκλεκτήν άμπελον, και ωκοδόμησε πύργον εν τω μέσω αυτού, και κατεσκεύασε εν αυτώ και ληνόν· και ανέμενε να κάμη σταφυλάς, αλλ’ έκαμε αγριοστάφυλα. Και τώρα, ω κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και άνδρες του Ιούδα, κρίνατε, παρακαλώ, μεταξύ εμού και του αμπελώνος μου. Τι ήτο δυνατόν να γείνη ακόμη εις τον αμπελώνα μου, το οποίον δεν έκαμα εις αυτόν; διατί, ενώ ανέμενα να κάμη σταφυλάς, έκαμεν αγριοστάφυλα; Και τώρα, ελάτε· θέλω σας αναγγείλει τι θέλω κάμει εις τον αμπελώνα μου· θέλω αφαιρέσει τον φραγμόν αυτού, και θέλει καταφαγωθή· και θέλω γκρεμίσει τον τοίχον αυτού, και θέλει καταπατηθή· και θέλω καταστήσει αυτόν έρημον· δεν θέλει κλαδευθή, ουδέ θέλει σκαφή, αλλά θέλουσι φυτρώσει εις αυτόν βάτοι και άκανθαι· προσέτι θέλω προστάξει τα νέφη να μη βρέξωσι βροχήν επ’ αυτόν. Διότι ο αμπελών του Κυρίου των δυνάμεων είναι ο οίκος του Ισραήλ, και οι άνδρες του Ιούδα το τερπνόν φυτόν αυτού· και ανέμενε κρίσιν, αλλ’ ιδού καταδυνάστευσις· δικαιοσύνην, αλλ’ ιδού κραυγή. Ησαΐας 5:1–7.